

Arrest

nr. van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 25 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2012 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 21 maart 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

1.3. Op 25 maart 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dat is de thans bestreden beslissing. Die beslissing werd ter kennis gebracht op 29 maart 2013.

1.4. Op 25 maart 2013 werd verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 1 mei 2013 werd verzoekende partij opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. De beslissing van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2012 werd ingediend door :

Gashi, Selim (R. R: 055032956136)

nationalité: Kosovo

geboren te KRAMOVIC op 29.03.1955

+ echtgenote

Gashi, Zi ire (RR: Ö55032159272) nationaliteit: Kosovo

geboren te BARDON IC, te Bardhantq of te Djakovfka op 21.03.1956 ook gekend als: Gashî Zynne of Zyyma of als Demiraj of Demiri Zima of Zyme

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

Gashi, Fidan geboren op 01.01.1995 of op 11.02.1995

Gashi, Ferdeze geboren op 27.01.1999, ook gekend als Gashi, Ferdeza

Gashi, Farije geboren op 05.02.2001

Allen: nationaliteit Kosovo

laatst gekende adres: Edisonplein, 4/2 2900 SCHOTEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en artikel 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 28.04.2008 in België zouden verblijven; zij ook gewag zouden kunnen maken van een uitstekende integratie en er sprake zou zijn van een goede integratie, het volledig beheersen van de Nederlandse taal en duurzame sociale banden in België en zij perfect de Nederlandse taal zouden spreken; er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Bovendien leggen zij hiervan ode geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch denklijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen vroegen op 04.12.2012 in België asiel aan. Aangezien betrokkenen op 15.10.2007 reeds in Duitsland asiel hebben aangevraagd, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland op 28.12.2012. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 11.01.2013, Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.03.2013 een bijlage 26quater af waardoor bun asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkenen dienen zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden, zij hun land dienden te ontvluchten. Zij zouden aldaar niet de zekerheid hebben om ooit een dergelijke aanvraag te kunnen doen. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied v/at geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt“.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 15 van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003, de schending van artikel 8 van het EVRM, de schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe: *“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt: “Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.” Het dient in casu evenwel benadrukt te worden dat verzoekers inderdaad al vijf jaar in België verblijven. Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoekers een kind hebben in België, mevrouw IDRIZI Fatime, die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen (geboren op 13/08/1976; mevrouw GASHI Fatime heet ten gevolge van haar huwelijk mevrouw IDRIZI Fatime). Daar verzoekers momenteel hulpbehoevend zijn, verblijven zij bij hun dochter, IDRIZI Fatime, die voor verzoekers onderdak biedt. Verzoekers hebben inderdaad een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd geweigerd, hetgeen er op wijst dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat zij ook in hun land van herkomst, Kosovo, een medische behandeling kan bekomen. Doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers wel degelijk hulpbehoevend zijn en hierdoor momenteel door hun dochter worden opgevangen. Dat dit dan ook een manifeste schending uitmaakt van artikel 15 lid 2 van Dublin II Verordening, iuncto artikel 8 EVRM. Dat aan alle voorwaarden van artikel 15 lid 2 van Dublin II Verordening voldaan werd: Dat verzoekers inderdaad hulpbehoevend zijn: verzoekers verwijzen hierbij naar de medische attesten, dewelke vevat zijn in hun dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken; Dat verzoekers inderdaad opgevangen worden door hun dochter, mevrouw IDRIZI Fatime; Dat de familiebanden inderdaad al bestonden van het land van herkomst. Dat dit artikel inderdaad ook directe werking heeft, zodat de Belgische Staat dit artikel dient na te leven. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18 februari 2003, iuncto artikel 8 EVRM, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vevat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.”*

2.1.2. Verzoekers betogen dat zij reeds 5 jaar in België verblijven en hier een meerderjarig kind hebben. Ze zijn hulpbehoevend en verblijven bij hun meerderjarige dochter. Zij zouden voldoen aan artikel 15, lid 2 van de Dublin II verordening omdat zij hulpbehoevend zijn zoals zou blijken uit de medische attesten, omdat zij opgevangen worden door hun dochter en omdat de familiebanden reeds bestonden in het land van herkomst.

2.1.3. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat het voorwerp van voorliggend beroep de beslissing is dewelke de aanvraag van 22 oktober 2012 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

2.1.4. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.1.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor handen te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.7. Verzoekers argumenteren in hun voorliggend verzoekschrift echter niet over het gegeven dat zij in gebreke bleven om dergelijke buitengewone omstandigheden aan te tonen.

2.1.8. Verzoekers betogen in hun eerste middel dat het argument dat de Dublin II verordening zou zijn geschonden door de thans bestreden beslissing. Gelet op de bestreden beslissing die voorligt, met name de onontvankelijkheidsverklaring van een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is dit betoog niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt immers een antwoord gegeven op de vraag van verzoekers om geregulariseerd te worden in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.9. Wat de hulpbehoevendheid betreft, die verzoekers trachten aan te tonen met medische attesten, dient gezegd dat indien verzoekers geregulariseerd wensen te worden op basis van een medische problematiek, zij een aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dienden te doen. Dit hebben zij trouwens vruchteloos geprobeerd. Dergelijke aanvraag van 17 september 2012 werd onontvankelijk verklaard op 11 januari 2013, omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Nadat verzoekers reeds eerder een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard zagen.

Verzoekers kunnen zich nu niet beroepen op diezelfde medische attesten om aan te geven dat zij hulpbehoevend zouden zijn. Het is alleszins ook niet duidelijk waaruit die hulpbehoevendheid dan wel precies zou bestaan. Verzoekers laten ter zake na enige stukken, elementen of zelfs maar toelichtende verklaringen bij te brengen. De Raad merkt bovendien op dat uit de weergave van de feiten in het voorliggend verzoekschrift en uit de stukken uit het administratief dossier blijkt dat de dochter waar

verzoekers bij inwonen meerderjarig is en dat deze samenwoont bovendien slechts aanvang nam begin maart 2013, daar waar de bestreden beslissing dateert van 25 maart 2013. Uiteraard kan een loutere verklaring 'hulpbehoevend' te zijn niet volstaan.

2.1.10. Op 21 maart 2013 kregen verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf (onder een bijlage 26quater) waarin het terugnameverzoek door Duitsland aanvaard werd op basis van artikel 16.1.e van de Dublin II verordening. Gelet op de aard en de bewoordingen van hun betoog, lijken verzoekers dan ook deze beslissing ten onrechte als de hier bestreden beslissing te beschouwen.

2.1.11. De redenen waarom de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden worden door verzoekers in hun middel niet uiteengezet. Het is derhalve niet duidelijk waarom de beslissing strijdig zou zijn met dit verdragsartikel. Daarenboven geldt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en zij bovendien geldt voor het hele gezin van beide verzoekers en hun minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet dienstig opgeworpen worden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en laatste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 3 van het EVRM; de schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Verzoekende partij stelt dat de beslissing ten onrechte spreekt over de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, terwijl zij zich moeten aanmelden bij Duitsland om hun asielerhaal te laten beoordelen. Hierdoor zou artikel 3 van het EVRM zijn geschonden, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.2.3. Verzoekers maken vooreerst niet duidelijk waarom artikel 3 van het EVRM precies geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van artikel 8 EVRM, wordt in essentie aangegeven dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven.

2.2.4. Verzoekers maken bovendien niet duidelijk waarom artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden. De beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekers naar hun land van herkomst zullen worden teruggestuurd. De bestreden beslissing bevat dan ook geen verwijderingsmaatregel. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien niet duidelijk welke problemen verzoekers beweert te hebben in hun land van herkomst, waardoor zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenmin afgeleid worden waarom de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zouden geschonden zijn. Verzoekers hebben geen buitengewone omstandigheden aangetoond waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet konden indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.2.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat beginsel miskend is, daar zij de motieven van de bestreden beslissing onbetwist laten of minstens niet weerleggen.

2.2.6. Wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht geldt dat verzoekers de motieven van de beslissing kennen, omdat zij ze aanvechten in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. De motieven van de bestreden beslissing kunnen immers op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

2.2.7. In de mate dat verzoekers van oordeel zijn dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: *"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."* (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV18.551). De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekers kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC